

Skoz Vintgar.

Zložil Silvin Sardenko.

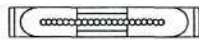
Moj Bog! O, kaj sem videl!
Ustvarjeno svetišče
lepote Tvoje divne,
čarobni Vintgar videl sem.
Moj Bog! In kaj sem tam spoznal,
spoznal jasneje, globokeje
kot pa v učenih knjigah vseh?

Ta slap nebeški Tvoj,
kako je čist,
kot rosa binkoštna,
kako mogočen in grmeč,
kot blisk noči viharjih;
a jaz tako sem neodločen,
tako boječ.

Ti Solnce — jaz pa komaj prah,
Ti Morje — komaj kaplja jaz.
O, da je mogla kdaj
nizkost nevedna moja
žaliti Tvojo visokost!
Kako je čudokrasna
najmanjša stvar iz Tvojih rok.

In te pečine skalne,
kot večnostalne;
a jaz — tako nezvest.
Ta roža vrh skalovja
kot kerub koprneča,
kot seraf je strmeča;
a jaz tako nevdan.

V čarobni Vintgar stopil sem.
In dihati sem bal se skoraj,
kot da sem kje življenje vzela,
ki zatajiti, skrivati
pred stvarstvom moram je sedaj.
Moj Bog! Kakó si velik Ti —
kakó sem majhen jaz!

Poslanice prijatelju.

Zložil Nikánder.

1.

Pesmi ne čujemo več, čeprav nas obsipljejo z verzi —
Modra beseda je ta, moj spoštovani Slavin!
Verzov na kupe povsod, modernih in hipermodernih,
tudi kaj starih še vmes, kakor na mojih poznaš.
Toda sentjavo je vse, brez klénega, zlatega zrna:
kakor bi veter-bedak pleve po zraku podil...
Kakor bi spuščal dečak po slamci mehurčke skoz okno,
svoji igračnosti v slast, svetu v nobeno korist...
Pesmi ne čujemo več — umrla je skoroda pesem,
ki nam je grela srce, ki je vedrila razum.
Ali si mislil, zakaj? Modrosti je zvesta naloga,
vzroke zaznati stvarjem, moj spoštovani Slavin!
Ti bi ne vedel, zakaj! Ožgala je slana po glavah,
malo je v glavah idej — kje naj se v pesmih jemljó?
Pevce kateri razvnel bi duše nam s svetim plamenom,
kadar pred vzori je sam večno upihnil si luč?
Orel v višavo veslá, ponosno se v solnce ozira,
sójjim se našim očem prêveč od luči blešči...
V zémľjo obrnjen pogled, za vzori iztikamo v blatu,
v temi kresnice loveč širimo željne roke...
V kalnih, mehkužnih vodáh opajamo trudne si duše —
pa naj rasztaka iz src pesmi božanske se vir!

